

Združenje žrtev okupatorjev
1941-1945 Kranj
Slovenski trg 1, p.p. 12
4000 Kranj

Poština plačana
pri pošti 4101 Kranj

»OPTIMIST«

št. 27

A P R I L 2010

ZDRUŽENJE ŽRTEV OKUPATORJEV
1941-1945 KRANJ, Slovenski trg 1
4000 KRANJ, p.p. 12
E-mail: zzokranj@siol.net

Tran.račun: 05100-8000057707
Davčna št.: 90541146
Tel./Fax.: 04/2373-553
<http://www.zdruzenje-zrtev.si>

V A B I L O

Vse člane, njihove sorodnike ter simpatizerje in podpornike, vabimo na

INFORMATIVNO PROTESTNO KONFERENCO

ki bo v soboto, dne **8. maja 2010 ob 10,00 uri** v sejni dvorani št. 15 Mestne občine Kranj.

DNEVNI RED:

1. Otvoritev in pozdrav udeležencem
2. Poročilo in pregled dela v preteklih 14-ih letih v borbi za naše pravice
3. Slavnostni govor
4. Beseda udeležencev
5. Sprejem protestne resolucije

Na konferenco vabimo vse, ki so zainteresirani za uspešno delo naše organizacije. Za to srečanje smo se odločili, da se pogovorimo o problemih odškodnin in ostalega, ko smo postali tretjerazredni državljani in nas oblasti, kot takšne, tudi obravnavajo.

Ker smo že kar precej v letih (ne stari), si ne moremo privoščiti uličnih protestov in smo se zato odločili za to vrsto protesta. Upamo, da tudi ob prisotnosti nekaterih oblastnikov.

Glede na pomembno problematiko pričakujemo polnoštevilno udeležbo, kajti s tem boste pomagali v borbi za svoje pravice (poplačilo materialne odškodnine). Vabljeni tudi svojci (zlasti mlajši).

S spoštovanjem

Predsednik
Franc Rován

NE POZABITE IN PRIDITE ZAGOTOVO!

Vhod bo iz platoja (Brioni) pred Občino

OB IZIDU SEDEMINDVAJSETE ŠTEVILKE »OPTIMISTA«

Pred vami je 27. št. biltena »OPTIMIST«, kjer vas seznanjamo z nekaj novicami, poročili in obvestili, ki pa jih od zadnje izdaje biltena (december) ni prav veliko.

Ob tej priliki vas še vedno prosimo, da nam pošljete kakšne svoje spomine oz. zgodbe na tiste čase, čeprav niso preveč lepi, toda pozabiti se ne smejo. Pa tudi raznih vaših predlogov bi bili zelo veseli.

ČLANI ODBOROV ZDRUŽENJA:

Izvršni odbor	Nadzorni odbor	Častno razsodišče
ROVAN FRANC	MIHELIČ ALBINCA	SINKOVIČ IVAN
KRISTAN TONE	GERJEVIČ DARINKA	GABRIJEL LOJZKA
SLADIČ STANE	KNEZ ANTON	KUNČIČ VIDA
MIŠIČ JOŽICA	PODGORŠEK IVAN	ŠUMI OLGA
KATNIK ANA		
ROVTAR STANA		
PIRC JELKA		
GERJEVIČ FRANC		
GUSTINČIČ FRANC		
KARUN JANEZ		
KNEZ JOŽICA		

OBVESTILO - NOV DELOVNI ČAS in NOV NASLOV SPLETNE STRANI

Z novim letom (od 1.1.2010) je pisarna Združenja odprta samo **dvakrat** na teden, in sicer v **PONEDELJEK in SREDO od 9,00 – 12,00 ure.**

Naš novi spletni naslov je: **<http://www.zdruzenje-zrtev.si>**

PLAČILO ČLANARINE:

Višina članarine za leto 2010 ostaja enaka in sicer 12,00 evrov, kamor je vključen tudi »OPTIMIST«. Lahko se plača v 2 obrokih.

Plačevanje članarine poteka na isti način kot doslej. Kranjčani in okoličani lahko plačajo v pisarni, ostali pa preko transakcijskega računa: 05100-8000057707.

IZVRŠNI ODBOR

POROČILO O DELU ZDRUŽENJA OD 1.1.2009 - 31.12.2009

Na podlagi Programa dela, ki smo ga potrdili dne 26.2.2008, smo sledili osnovnim smernicam, navedenih v Statutu Združenja in sicer:

1. V preteklem letu smo po potrebi pomagali vsem kategorijam žrtev vojnega nasilja, ki so potrebovali kakršnokoli informacijo ali pomoč pri uresničevanju zakonskih pravic.
2. Nadaljevali smo z internacionalizacijo problematike odškodnin in zahtevami proti ZRN.
3. Nadaljevanje reševanja problemov po domači zakonodaji.
4. V letu 2009 smo imeli 4 razširjene seje Izvršnega odbora.
5. Aktivizacija našega dela s pomočjo novinarskih konferenc. Imeli smo 4.
6. Sodelovanje s partnerji oz. somišljeniki iz ZRN na področju razstav in simpozijev:
 - Prva razstava je bila v Nürnbergu 3.2.2009, simpozij pa je bil v marcu 2009.
 - Druga razstava pa je bila v Hamburgu in sicer od 19.-20.11.2009. Hkrati je bil realiziran simpozij. Razstava je bila postavljena v prostorih gimnazije Wünstenfeld in je bila odprta 1 mesec. Najbolj nas je razveselilo to, da so razstavo postavili učenci te gimnazije, pod vodstvom učiteljice Stephanie Voigtsberger.
7. Prijavili smo se na več razpisov za donacije našemu združenju. Pri tem nam je največ sredstev namenila Mestna občina Kranj. Med drugimi donatorji so bili še: Občina Hrpelje-Kozina ter Merkur Kranj. Nekaj sredstev smo dobili tudi od dohodnin (0,05%).
8. Celo leto pa je bila »rdeča nit« naših akcij – oživiti delo medresorske komisije in aktiviranje vladnih služb, ki naj bi nadaljevale delo prejšnje Vlade, vendar nam je to Vlada onemogočila z raznimi izgovori. Prav tako smo se kar precej trudili, da bi aktivirali poslance različnih strank, da nam pomagajo pri naših prizadevanjih, pa smo bili prav tako neuspešni.
9. V letu 2009 smo imeli veliko težav z MDDSZ, saj nam je najprej pol leta onemogočala financiranje, na koncu pa so nam sredstva še zmanjšali in tudi rigorozno otežili s predpisi.
10. Skozi vse leto smo se trudili, da bi se dokončal film, ki smo ga, skupaj z nemškimi prijatelji, posneli že v letu 2008, vendar nam je pri tem povzročal kar veliko težav snemalec, ker ni dogovorjeno realiziral. Po zadnjih podatkih naj bil sedaj končan v juliju letos.
11. Glede sofinanciranja filma smo se obrnili tudi na Ministrstvo za kulturo, a so nas zavrnilo s tem, da nam sploh niso odgovorili.
12. Po Programu za leto 2009 smo pričeli z obiskovanjem starejših članov. Vsak mesec obiščemo po enega člana. S tem bomo nadaljevali še naprej, saj smo našli na ugodne odzive in sprejem tako na njihovih domovih, kot tudi v domovih starejših občanov.

13. Pri naših akcijah proti ZRN smo naleteli na eno večjih težav, ki nam onemogoča tožbo proti ZRN (imuniteta). Odločili smo se, da bomo o naših akcijah in težavah informirali vse poslance Evropskega Parlamenta, kar smo tudi storili. Vsem 736 poslancem, vodjem političnih strank in predsedniku Parlamenta smo poslali več materialov, vendar je bilo reakcij izredno malo. Od slovenskih poslancev so nam odgovorili le: Fajon Zver, Peterle in Cizej, ki so tudi v svojem imenu na slovensko Vlado naslovili poziv, kjer se zavzemajo za naše zahteve. Kot nam je znano, ni bilo do sedaj še nobenega odziva. Upamo, da bo ga. Fajon, ki je v komisiji za peticije, sprožila kakšno akcijo na našo problematiko.
14. Z vsemi materiali, ki smo jih poslali poslancem, smo seznanili tudi predsednico ZRN ga. Merklovo.
15. Ena od akcij doma je bila, da smo skupaj z novinarko RTVSLO v Tedniku, pripravili prispevek o izgnancih in njihovem trpljenju. Z izjavami in pričevanjem so sodelovali tudi g. Kunej, Kristan in Rovan.
16. Po slovenskih občinah poskušamo postaviti panoje (v slikah in besedah), kjer je prikazano trpljenje slovenskih izgnancev v času 1941-1945. Postavljene so bile že v prostorih občine Komen-Hrpolje trenutno pa se nahajajo v občini Ilirska Bistrica. Tudi s tem bomo nadaljevali še naprej.

To so bile glavne točke našega delovanja v letu 2009. Poleg tega pa je bilo še veliko manjših dejavnosti, ki so bile v neposredni povezavi z že navedenimi

Predsednik
Franc Rovan

....

MATERIALNA ODŠKODNINA – naša prizadevanja

Žal se nič kaj pomembnega ni zgodilo od meseca decembra, kjer smo vas obširno obvestili o naših prizadevanjih. Zadeva se ne premakne, le dopisovanja ostajajo. Na vsa naša pisma dobivamo zelo suhoparne odgovore.

V nadaljevanju objavljamo vprašanje predsedniku Državnega zbora gospodu Pavlu Gantarju, dne 22.2.2010 in **odgovor njegovega Kabineta:**

Spoštovani g. Gantar

Nedavno smo od Združenja materialnih oškodovancev izvedeli, da naj bi bila dne 1.3.2010 na seji DZ RS neka obravnava o materialnih odškodninah žrtvam nacifašizma.

Ker smo edini, ki se že več let trudimo za poplačilo vseh odškodnin vsem slovenskim žrtvam nacifašizma, od ZRN le-te izterjati in edini, ki že od leta 2002 (9.5.2002) zahtevamo poplačilo od naše Vlade, nas zelo čudi, če je to res, da o tem nismo vsaj obveščeni, če že nismo povabljeni k sodelovanju.

Spoštovani g. Gantar, moramo vas opozoriti, da smo od začetka vašega mandata poslali kar nekaj intervencij na vaš naslov (tudi Vladi), pa nismo toliko vredni, da bi tudi mi bili o tem obveščeni. Prvo pismo smo poslali že 17.12.2008 in druga kasneje.

Vemo, da je za oblasti naša problematika nadležna, vendar vam zagotavljamo, da ne bomo dali miru dokler ne bo rešena oz. dokler bomo živi. Nekateri si namreč močno želijo, da bi nas kmalu zmanjkalo (ca 70% jih ni več).

Vljudno prosimo in upamo, da ni preveč, za takojšnje obvestilo, kako je s to zadevo?

Vemo, da ste pred kratkim sprejeli društvo »Združenje materialnih oškodovancev« na to temo. Mi pa ne pridemo na vrsto, pa čeprav smo za to že nekajkrat zaprosili.

V upanju na odgovor, vas lepo pozdravljamo

S spoštovanjem

*Predsednik
Franc Rován*

Odgovor Kabineta Državnega zbora z dne 23.2.2010:

Spoštovani gospod Rován,

Hvala za pismo, ki je namenjeno predsedniku Državnega zbora dr. Pavlu Gantarju, z njim ga bom seznanila takoj, ko bo mogoče.

Ob tem pa pojasnujem, da po mojem vedenju na Kabinet predsednika Državnega zbora dr. Pavla Gantarja doslej še niste naslovili uradne prošnje za sprejem (vso pošto, tudi elektronsko, dosledno arhiviramo) – naši kontaktni podatki so javno objavljeni na spletni strani Državnega zbora, saj bi bili v nasprotnem primeru že gostje pri predsedniku, doslej namreč ni še nikogar zavrnil in je sprejel vse organizacije, ki so za to izrazile jasen interes. Popolnoma nobenih razlogov ni, da ne bi sprejel predstavnikov vaše organizacije. Očitke torej zavračam. Možno pa je, da je predsednik, če ste pošto pošiljali samo na njegov (e) naslov, vašo zadevo v kopici pošte in obveznosti nehote spregledal. To pa je verjetno razumljivo.

Glede vaše navedbe, da naj bi bila na seji Državnega zbora 1.3.2020 »neka obravnava materialnih odškodninah žrtvam nacifašizma« po pojasnujem, da nič takega ni na že sprejetem dnevnem redu redne februarske seje Državnega zbora, ki se prične 1.3.2020. Dnevni red je objavljen na naši spletni strani.

Iz vašega spodnjega pisma je razumeti, da pričakujete sprejem pri predsedniku Državnega zbora. V kratkem vam bomo sporočili predlog termina za srečanje s predstavniki organizacije.

Lep pozdrav.

*Mag. Jelena Aleksić
Vodja Kabineta predsednika Državnega zbora*

.....

Po prejemu odgovora, v katerem je bil obljubljen termin za sestanek, smo le-tega zelo hitro dobili in ta sestanek tudi opravili, kar je razvidno iz sestavka v nadaljevanju.

POROČILO o razgovoru s predsednikom DZ g. Pavlom Gantarjem

Razgovor s predsednikom DZ gospodom Pavlom Gantarjem je bil dne 5. marca 2010. Udeležila sta se ga: Tone Kristan in Stane Sladič.

Najprej smo ugotovili, da nam g. Gantar neposredno ne more nič pomagati. Pojasnjena mu je bila problematika in težave pri naših naporih izterjave odškodnin za slovenske žrtve nacifašizma, kjer slovenske oblasti v tej smeri do sedaj niso naredile nič.

Nasprotno nas popolnoma ignorirajo in obravnavajo kot tretjerazredne državljane. To, da je DZ že leta 1995 in 1996 zadolžil vlado, da od naslednic okupatorjev izterja odškodnino za slovenske žrtve, noče nihče nič vedeti.

Tudi o naših naporih neposredne izterjave pri ZRN, se delajo »francoze«.

Ker naše oblasti niso hotele izterjati odškodnin, in nam tudi nočejo pomagati, smo se leta 2001 odločili od vlade zahtevati, da nam odškodnino plača Slovenija.

Po našem protestu je Vlada 9. maja 2002 ustanovila medresorsko komisijo, ki pa se je v glavnem ukvarjala sama s sabo, ker niso vedeli za kaj gre, saj so bili preveč domišljavi, da bi nas vprašali, pa tudi interesa ni bilo.

Pojasneni so bili vsi naši napor pri vseh inštitucijah, vendar brez uspeha.

Najbolj pa nas je ponižala in užalila sedanja Vlada (predhodne so vsaj navidezno nekaj počele), ker sploh ni hotela in noče problema reševati, ker se tudi v glavnem ukvarja sama s sabo.

Posebej je bilo poudarjeno naše zavzemanje, da odškodnino plača tisti, ki je škodo povzročil in na tem vseskozi delamo. Proti ZRN smo se tudi pritožili pri EU Parlamentu, kjer smo se obrnili na vse poslance.

Predsednika smo zaprosili za pomoč in urgenco pri predsedniku Vlade, da vendar določi in pooblasti osebo za našega sogovornika, da bi pripravil (skupaj z nami) zakon in vse pripadajoče akte za poplačilo materialne odškodnine.

Opozorili smo g. Gantarja, da se nas ponižuje in žali, ko podeljujejo raznim osebam in skupinam statuse žrtev in dodeljujejo odškodnine za katere sploh niso upravičene.

Mi kot prve žrtve bomo, če bomo, prišli zadnji na vrsto, ker so bolj važni in »upravičeni« domobranci, plačanci in mobiliziranci.

Po poslušanju naših problemov in pritožb je g. Gantar pojasnil, da večine predstavljenih problemov ni poznal (tudi za imuniteto ne).

Poudaril je, da imajo žrtve vso moralno pravico do odškodnine, za vse prestano gorje in izgubljeno premoženje.

Obljubil je, da bo vlado opozoril na problem, katerega je potrebno čim prej rešiti.

Kranj, dne 10.3.2010

Zabeležil:
Tone Kristan

.....

Odmevi na APEL, ki smo ga poslali vsem poslancem Evropskega Parlamenta

ODGOVOR KOMISIJE ZA PETICIJE EU

Kot smo že poročali v 25. št. Optimista, smo naš APEL naslovili tudi na Sekretariat komisije za peticije pri evropskem parlamentu, od koder smo dobili odgovor, da bodo našo prošnjo uvrstili na dnevni red ene prihodnjih sej in jo obravnavali po parlamentarnih predpisih.

Nakar smo dobili odgovor, ki ga v celoti objavljamo:

Zadeva; Peticija št. 1468/2009

Spoštovani gospod,

zahvaljujem se za Vašo peticijo, naslovljeno na Evropski parlament. Preučili smo jo glede na vprašanje, ki ga postavljate, namreč ali peticija spada na področje dejavnosti Evropske unije.

Žal Vas moram obvestiti, da skladno s čl. 201 (8) parlamentarnih Predpisov nimam možnosti, ki bi dovoljevala usmeriti Vašo peticijo v nadaljno obravnavo.

Dovolite mi, da Vas opozorim na dejstvo, da odškodnine za izgubo premoženja rešujejo posamezne države članice, medtem ko sodbo o teh zadevah izdajajo domača sodišča ali Evropsko sodišče za človekove pravice.

S spoštovanjem

Erminia Mazzoni, predsednica Komisije za peticije

Z odgovorom so nas razočarali, zato bomo morali svoj primer nasloviti morda še na Evropsko sodišče za človekove pravice, če v kratkem ne bomo uspeli pri domačih vladnih inštitucijah.

Dodajamo še odgovor vodja kabineta predsednika vlade mag. Simone Dimic, namenjen poslancu dr. Milanu Zveru, v zvezi z našo zadevo:

ZADEVA: Aktivna podpora prizadevanjem slovenskih žrtev nacifašizma v času 1941-1945 za plačilo odškodnine s strani ZRN

ZVEZA: Vaš dopis z dne 4.12.2009

Spoštovani!

Na predsednika Vlade Republike Slovenije ste naslovili dopis, ki ste ga poimenovali »aktivna podpora prizadevanjem slovenskih žrtev nacifašizma v času 1941 – 1945 za plačilo odškodnine s strani Zvezne republike Nemčije« in v katerem prosite za ponovno preučitev možnosti poprave krivic omenjeni skupini.

Sporočamo vam, da smo z vašo pobudo seznanili tako ministra za pravosodje, g. Aleša Zalarja, kot tudi ministra za zunanje zadeve, g. Sama Žbogarja. O morebitnih nadaljnjih ravnanjih oz. ugotovitvah, vas bomo obvestili.

Lep pozdrav

Mag. Simona Dimic
VODJA KABINETA

...

ODMEVI NA NAŠE RAZSTAVE IN SIMPOZIJE V NÜRNBERGU IN HAMBURGU

Na teh prireditvah so sodelovali številni zgodovinarji in sodelavci raznih muzejev. Zato smo dobili po že končanih prireditvah še želje po raznih materialih – tekstualnih, kakor tudi slikovnih. Tako smo za (obzornik) v Hamburgu, to je za muzej Neuengamme pripravili poleg referata, ki ga je na sami otvoritvi podal Tone Kristan, še dodatne tekste, v katerih je opisano dogajanje med vojno in pa borba za poplačila materialne odškodnine na tleh Slovenije.

Po zaslugi g. Ditzfelbingerja iz Nürnberga so se za naše delo zanimali tudi v muzeju KZ Gdansk, kamor smo poslali tudi nekaj slikovnega in tekstualnega gradiva.

...

RAZNA OBVESTILA

KRATEK POVZETEK 33. SEJE IO DNE 23.2.2010

Prisotni so soglasno sprejeli in potrdili vsa poročila in zaključni račun za leto 2009.

V nadaljevanju je bil predstavljen Program dela in finančni načrt za leto 2011. Predstavljena je bila tudi nova pogodba od MDDS, katero nam letos začuda ni zmanjšalo dotacije, glede na lansko.

Kristan je podal predlog, da bi glede na težave in nezainteresiranosti oblasti do poplačila materialne odškodnine, organizirali »Informativno protestno konferenco«, kamor bi povabili predsednika RS in več ministrov raznih resorjev (za zunanje zadeve, pravosodje, predsednika DZ in DS RS), novinarje in pa seveda čim več naših članov in njihovih svojcev. Ta ideja se mu je porodila zato, ker smo nekoliko »prestari«, da bi protestirali pred Parlamentom, kajti nekaj je potrebno storiti, da se nas bo končno slišalo in upoštevalo. Tudi somišljeniki iz Nemčije so pripravljene pomagati in podati svoje mnenje oz. referate.

Omenjena konferenca naj bi bila v začetku meseca maja v Kranju.

Prisotni so se s predlogom strinjali.

Predsednik pove, da bodo v muzeju Gdansk na Poljskem razstavili nekaj našega slikovnega materiala, na katerem je prikazano trpljenje slovenskih izgnancev in zato se že pripravlja material za 9 slik. Dogovori pa potekajo tudi z Gorenjskim muzejem in Mestno občino Kranj, da bi razstavili nekaj panojev.

Glede vprašanja, kako je z odzivi evropskih poslancev na naš »Apel«, pa predsednik pove, da ni bilo veliko odziva. Poleg že omenjenih na prejšnji seji, smo dobili še pismo od komisije za peticije EU parlamenta.

Predsednik še poudari, da bo potrebno vztrajati, da se ponovno imenuje in sestavi Medresorska komisija, ki bo reševala naše zahteve glede poplačila materialnih odškodnin.

OBISKI NAŠIH ČLANOV

Kot ste verjetno že opazili v »Optimistih« v lanskem letu, je naša nova rubrika, v kateri prikazujemo fotografije z naših obiskov in srečanj članov na njihovih domovih, oz. v domovih za starejše, za njihove rojstne dneve. Tako smo letos za rojstni dan že obiskali: gospoda Antona Klakočarja v Bašlju, gospo Jožico Sila v domu starejših občanov v Medvodah in imeli srečanju z gospo Jelko Pirc, kar vidite na slikah s srečanj, ki smo jih poslali tudi njim.

Obisk pri gospodu Klakočarju za 80. rojstni dan na Sr. Beli

Obisk pri gospo Jožici Sila za 88. rojstni dan v Medvodah

Srečanje z gospo Jelko Pirc ob praznovanju 70. rojstnega dne

.....

Ponovno prosimo vse člane in njihove sorodnike, da nas obveščajo o spremembah naslovov, ter o umrlih članih.

Podatke rabimo za urejanje evidence članov.

SPOMINI, KI NAJ SE ZAPIŠEJO IN SE NE SMEJO POZABITI

Zgodbo je napisal Franc Rovan iz Kranja

ZAKAJ SO PA TUDI SLONI ŽALOSTNI?

Bilo je v času, ko se je v življenju mojih staršev dogajalo to, kar se ne bi smelo nikomur, tudi mojemu najhujšemu sovražniku ne.

Namreč v dneh, ko bi ljudje, kot tudi moji starši, morali pričakovati decembrske praznike, jih je doletela usoda, da so morali 6. decembra 1941 zapustiti dom, vse imetje in oditi v nemški zbirni center Brestanica (Reichenburg), kamor je nemški okupator odvažal izgnance. Iz zbirnega centra so nato ljudi transportirali v živinskih vagonih po vsej Evropi, in sicer v taborišča, kjer so bili brez vseh človeških pravic.

Moji starši so bili odvedeni v kraj Ettenheim Münster, kjer je oče delal kot prisilni delavec vse do septembra leta 1945. Medtem sem se rodil jaz, kajti moja mama je bila ob izgonu že šest mesecev noseča in me je rodila v taborišču in zamislite si, kako »lep kraj« je bil to za rojstvo prvega otroka. Ker je bil delodajalec h kateremu

je moral oče iz taborišča vsak dan hoditi na delo, še kar človeški, je očeta, mamu in mene nastanil v prazno hišo v bližnji vasi Walburg. Tu smo potem stanovali do vrnitve domov. V času izgnanstva se je nato rodil še moj brat.

Ko smo bili v avgustu leta 1945 od zavezniških oblasti zopet »natovorjeni« v živinske vagone in, ko se je pričevalo potovanje proti domovini, sem bil star tri leta in pol.

Dobro se še spominjam, da sva z bratom med vožnjo skozi line pod stropom vagona opazovala mimo bežečo pokrajino z naselji, za katere sem šele kasneje ugotovil, da so bila skoraj večina porušena in požgana.

Še posebej so se mi vtisnili v spomin mimo bežeče slike, ki so bile podobne slonom. Pa sem enkrat vprašal očeta: »Kaj delajo tu ob cesti sloni?« Ker me oče sprva ni hotel slišati, sva z bratom silila vanj in še naprej spraševala. Nato je le pogledal skozi špranjo in rekel: »Saj to niso sloni«. Midva z odgovorom nisva bila zadovoljna, pa sva rekla: »Poglej, kako žalostni so, saj imajo nosove in glave na tleh in kar stojijo«.

Oče se je samo grenko nasmehnil, ker je verjetno razmišljal, kaj od svojega doma bo še našel in kaj vse ga čaka ob vrnitvi. Potem sva tudi midva odnehala s svojimi vprašanji.

Mnogo kasneje, ko smo bili že doma, sem se tega zopet spomnil. Takrat pa je mama rekla očetu: »Pa povej mu že enkrat, kaj je bilo tisto!« In oče me je posadil na stol ob stari mizi v kuhinji in rekel: »Veš, tisto niso bili sloni, ampak poškodovani tanki. Nos ni bil nos, ampak topovska cev, glava ni bila glava, ampak kupola, ki je bila vržena iz podstavka.«

Nato me je oče vprašal, kako sem si takrat pravzaprav predstavljal, da bi bili to lahko sloni, saj jih še nisem nikoli videl? Pa sem mu odvrnil: »Saj veš, da je meni in bratu sosedova Lena večkrat brala iz male knjižice, kjer so bile tudi slike večjih in manjših živali.« Potem pa je tudi oče obnemel, mama pa se mu je smejala, kajti ona je vedela, da midva Lene nisva nič razumela, ker je bila Nemka in je brala v nemščini. Midva pa sva potem spraševala mamu, kako se katera žival imenuje. Za te stvari oče ni vedel, ker je moral vsak dan hoditi na prisilno delo na bližnjo žago ali pa v Schwarzwaldske gozdove in ga zaradi tega ni bilo skoraj nikoli doma in ni mogel videti in ne spremljati najinega otroškega življenja.

Na koncu smo bili vsi zadovoljni, saj se je razjasnilo, kakšne »slone« sva videla z bratom.